

der næst skulle de forelægges for Communalbestyrelserne og Amtsrådene; efterat have været for dem, skulle de indsendes til Stadsfæstelse af Justitsministeren, som skal paasee, at der ikke indeholdes Noget i dem, som er stridende mod den gjældende Lovgivning. Han kan for nye Forhandlingerne, han kan nægte sit Samtykke; men han kan ikke indføre en eneste Bestemmelse, hvortil disse Raad ikke have meddeelt deres Bifald. Det fulde absolute Veto er altsaa overgivet de Autoriteter i Landet, som ifølge deres Sammensætning ere mindst tilbøjelige til at gaae ind paa enhver Foranstaltning af den Natur, og som naturligen ere henviste til at vaage over, at Borgernes Rettigheder ikke trædes for nær. En ministeriel Absolutisme af den Art er sandelig ikke meget farlig. Det forekommer mig, at, hvis der skal opnaaes Noget ved Loven, saa maatte den høitagtede Justitsminister i det Mindste kunne foreskrive de Grundregler, hvorefter Vedtægterne skulle udarbejdes, og at der ikke kunde være Tale om Forandringer i disse Grundregler, men at kun Tilføielse og Tillæg kunde være Gjenstand for Forhandling mellem ham og de locale Autoriteter. Nu siger man: „Ja, men det er en Ringeagt for Rigsdagen, naar man forlanger en saadan Myndighed for de locale Autoriteter“. Men hvad skulde Vedtægterne da gaae ud paa? De skulle gaae ud paa at modvirke de locale Dunder, som ere forskellige paa de forskellige Steder, og de maae altsaa selv være indbyrdes forskellige. Hvorledes skulde vi nu da kunne overkomme her paa Rigsdagen at vedtage Love for alle Landets enkelte Kjøbstæder, for ikke at tale om Landsdistricterne? Loven er nemlig ganske vist nærmest beregnet for Kjøbstæderne, og de ærede Talere, som have gjort opmærksom herpaa,

have vistnok fuldkommen Ret; den vil ikke komme til Anvendelse paa Landet, uden hvor særegne Sygdomsforhold gjøre det nødvendigt. Det er altsaa, fordi vi ikke kunne overkomme Lovgivningen, naar den skal gaae i saadan Enkeltighed og Mangfoldighed, at vi maae tilstede, at Udførelsen af de enkelte Regulativer eller Vedtægter forbeholdes Forhandling mellem Justitsministeren og de locale Autoriteter. Naar den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds væsentlig har holdt sig til § 8 og anket over, at der staaer, at disse Vedtægter skulle for den Tid, nærværende Lov gjælder, have Lovskraft, saa kunne disse Ord jo meget godt gaae ud; de sigte kun til, at Domstolene skulle respectere Vedtægterne; de ville ikke sige Andet, end om der havde staaet, at for disse Vedtægters Overtrædelse skal man kunne straffes; derved vilde det Selvsamme være opnaaet. Domstolene ere da nødt til at dømme ifølge denne Lov.

Der er fremsat en Anke over § 9; jeg skal ikke nægte, at den Bestemmelse, at Sundhedscommissionerne skulle være berettigede til at eftersee selve Husene og Boligerne, ogsaa forekommer mig at gaae noget vidt, og jeg skal ogsaa, navnlig naar Commissionernes Sammensætning bliver noget forandret, gjerne gaae ind paa at begrænse deres Myndighed noget snævrere. Men jeg troer alligevel, at det er en høist urimelig Frygt, at Borgerne skulde blive fortrædige ved en saadan Bestemmelse, og denne Frygt vilde ogsaa da være urimelig, selv om Commissionerne vare heelt anderledes sammensatte. Det kan fornustigtvis ikke falde noget Menneske ind at forbyde den Enkelte for sin Person at leve i saa stort Syneri, som han finder behageligt.